S Božím slovem na každý den

Skrytá povzbuzení v Bibli

Jan Dymáček

Pravda

Píšu kvůli pravdě, která v nás zůstává a bude s námi navěky.

2J 2

Tento list se neotvírá tak často. Jednak můžeme mít pocit, že jde o list ryze soukromý, a jednak je to nejkratší list Nového zákona, má pouze 13 veršů. Co je v něm tak důležitého, že se nachází v Bibli? Že má být zachován pro všechny generace křesťanů?

Nejčastěji se vyskytující slovo v tomto listu je „pravda". V prvních čtyřech verších je uvedeno pětkrát. My ale dnes žijeme v době pocitů. V době svobody, kdy kdokoli může hlásat cokoli. V době, kdy má každý pravdu a znalost čehokoli, a také v době, kdy pravda je pouze teoretický a relativní pojem. Tak tomu bylo i v Ježíšově době. Pilát se ptal, co je pravda. A stejně uvažují i lidé v dnešní společnosti. Co je pravda? Je tak důležité to vědět? A je vůbec možné to poznat? Pravda až tak lidi nezajímá, protože důležitější je, jak se cítím. A z toho vyplývá, že co mně vyhovuje, to je pravda. Jeden člověk mi řekl: Já si z Bible vyberu to, co považuji za vyhovující. Jiný člověk souhlasil se všemi přikázáními, až na jedno. To se mu totiž nelíbilo. Ale Jan vyjádřil: „Píšu kvůli pravdě, která v nás zůstává a bude s námi navěky."

A když známe pravdu a žijeme v ní, potom Jan pokračuje a píše: „Bude s námi milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce, i od Ježíše Krista, Syna Otcova, v pravdě a lásce (v. 3). A to je to, co nerozlučně patří k pravdě. Pravda není pouze intelektuální záležitost, ale také „potrubí", kterým proudí milost, milosrdenství a pokoj od Boha. Druhý list Janův je krátký a svým původem starý. Ale to nic nemění na jeho důležitosti a aktuálnosti.

Práce pro pravdu

Věrně jednáš, milovaný, v tom, co činíš pro bratry, a to pro ty, kteří přišli odjinud... Dobře učiníš, když je vypravíš na další cestu, jak se sluší před Bohem, neboť pro jméno Kristovo se vydali na cesty a od pohanů nic nepřijímají. Proto jsme povinni takových se ujímat, abychom měli podíl na práci pro pravdu. 3J 5-8

Pracovat pro Boží dílo. Vnímáme, že to je to, co od nás Pán žádá. Nabízí nám tuto možnost spolupráce s ním, abychom mohli prožívat radost, která z takové spolupráce plyne. Není to tedy povinnost, ale radost. Ale co znamená pracovat pro Pána? Obvykle to chápeme tak, že to znamená nést evangelium. Je ještě něco součástí práce pro Pána?

Jan píše věřícímu muži Gaiovi a chválí jej za to, že se stará o bratry, kteří přišli odjinud. Nevíme, co v místě, kde bydlel Gaius, tito bratři dělali, ale víme, že Jan vybízí Gaia, aby je vypravil na další cestu. A k tomu dodává: „Proto jsme povinni takových se ujímat, abychom měli podíl na práci pro pravdu." Ano, i pohostinnost, postarání se o ty, kteří (zřejmě) nesli zprávu o evangeliu jiným, je „práce pro pravdu".

Někdy můžeme mít pocit, že nejsme schopni pro šíření evangelia nic udělat, protože nemáme takové dary jako ostatní. Neumíme navazovat kontakty, neumíme mluvit, nedokážeme odpovídat na položené otázky... Ale to není celá práce pro Boží věc. Jsme schopni nějakým způsobem pomoci těm, kteří to umí? Potom jsme také zapojeni do práce pro pravdu. I taková práce nám může přinášet radost. A věřím tomu, že i takovým z nás by Jan řekl: „Věrně jednáš, milovaný, v tom, co činíš pro bratry..."

Pane, děkujeme, že i takto můžeme být užiteční v díle záchrany, které Ty konáš pro tento svět.

Usiluj o víru

Milovaní, velmi jsem si přál psát vám o našem společném spasení, ale teď pokládám za nutné, povzbudit vás, abyste vytrvale zápasili o víru, jednou provždy odevzdanou Božímu lidu. Ju 3

Juda chtěl připomenout skutečnost spasení. Chtěl hovořit o záchraně, o Božím království. To je to, co si stále připomínáme a čeho jsme plní. Jsou ale věci jisté, jako je Boží milost, láska, odpuštění, jeho příchod, ale také věci nejisté. A přestože chtěl psát o věcech jistých, považoval za důležitější mluvit spíše o věci nejisté. A tou je naše víra. Chtěl povzbudit k vytrvalému usilování o víru. Proč?

Mnohdy prožíváme zápas s naší slabostí, pochybováním, obavami, otázkami... Můžeme zápasit s lidmi, se svými problémy, se svým zdravotním stavem, se svojí malomyslností, s beznadějí, netrpělivostí, s rozbitými vztahy, můžeme zápasit s otázkou, proč to Bůh dopustil..., a tento zápas může oslabovat naši víru. A na to myslí Juda, když soustředí naši pozornost k usilování o víru.

Juda nás povzbuzuje k tomu, abychom méně bojovali s problémem a více usilovali o to, aby se naše víra neumenšovala. Ona je totiž tou nejlepší zbraní, kterou máme k dispozici. Držme se víry, důvěry, která nám dotvrzuje, že Pán má věci ve svých rukou, i naše problémy, nemoci, slabosti, obavy, pochybnosti. Nejde o úsilí, abych víru získal, ale abych ji neztratil. Nebojujme s problémem, ale bojujme o naši víru. A víra pak bude bojovat s problémem za nás. Jedině tudy vede cesta k vítězství. „... neboť kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra“ (1J 5,4.5).

Díky, Pane, že máme k dispozici takovou „zbraň“.

Budoucnost

Zjevení, které Bůh dal Ježíši Kristu, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzo stát; naznačil to prostřednictvím anděla svému služebníku Janovi. Zj 1,1

Jsou lidé, kteří se zajímají o dějiny, archeologii, prostě o minulost. Buď to mají jako svoji profesi, nebo jde o jejich zálibu. Určitě je takových lidí hodně, ale rozhodně ne většina. Na druhé straně jsou lidé, kteří chtějí vědět, co a jak bude v budoucnosti. A těch je rozhodně většina. Protože kvalita stávajícího života je závislá na tom, jaká bude budoucnost. Řada lidí navštěvuje různé „předpovídače" budoucnosti, jiní sledují horoskopy, další se zajímají o zprávy prognostických ústavů a jiní si alespoň někdy povzdechnou: „jak toto skončí, co bude dál...". Zdá se tedy, že zájem o budoucnost je větší než zájem o minulost. Problémem ale je, že zatímco minulost se dá odhalit a dokumentovat, budoucnost není až tak uchopitelná. A přitom by člověk tak rád budoucnost znal.

Do této situace zaznívají slova prvního verše Zjevení Jana, tedy knihy, které se připisuje spíše tajemnost. A právě tam zaznívají slova o tom, že v knize Zjevení nám Bůh chce budoucnost odhalit a tím také odpovědět na mnohé otázky nás, kteří se na budoucnost ptáme. Kdo jiný může dát seriózní odpověď na otázky ohledně budoucnosti než právě Bůh, Stvořitel, Vykupitel a ten, který má závěr dějin ve svých rukou? Průběh dějin mají v rukou lidé. Ale závěr dějin má v rukou Bůh. A to je předmětem Boží výpovědi o budoucnosti. Výpovědi, která nám dává naději, a tím zkvalitňuje i náš současný život.

Děkujeme, Pane, že Ty před námi nic neskrýváš. Naopak jsi velice otevřený, a tím nám dáváš i klid do našeho života.

Milost a pokoj od toho, který nás miluje

Jan sedmi církvím v Asii: Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází, i od sedmi duchů před jeho trůnem a od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a vládce králů země. Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce – jemu sláva i moc navěky. Amen. Zj 1,4-6

Již včera jsem se zmínil o tom, že mnozí lidé vnímají knihu Zjevení Jana jako knihu tajemnou. Někteří z nich mají dojem, že tato kniha je plná hrůz, negativity a plápolajícího „pekelného ohně". A právě takové hodnocení knihy Zjevení je mylné. Úvodní verše, kterými Jan začíná svoji výpověď, znějí: „Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází..., jenž nás miluje..., svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha." Mají tato slova něco společného s negativismem? S nějakou hrůzou, kterou snad v knize očekáváme?

To první, co nám Bůh chce připomenout, než se začteme do jeho popisu dějin, je skutečnost, že nás má rád. A to až tak, že za nás Ježíš položil svůj život. A pokud jeho oběť přijmeme, zbaví nás hříchu. On nám prokazuje svoji milost, přeje nám do našeho života pouze pokoj a učinil nás svými dětmi. Dokonce nás nazývá královským kněžstvem. A to je přece nesmírně povzbuzující a pozitivní, dokonce nás to přímo láká, abychom pokračovali ve čtení. A tak se dočítáme, že Ježíš drží společenství církve ve svých rukou, že se nemusíme bát, protože On má klíče od hrobu a smrti.

Děkujeme, Pane, že Tobě jde o naše dobro, o náš pokoj a že nám připravuješ úžasnou budoucnost.

Radím tobě

Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přečištěného, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu; a mast k potření očí, abys prohlédl. Zj 3,18

V knize Zjevení Jana se nachází poselství k Laodikeji. Promlouvá do každé doby, ale zvláště je určeno té dnešní, kdy pravda je relativní a každý subjektivní názor se vydává za pravdu. To vyvolává vlažnost, neboť věci mohou být tak, ale samozřejmě i jinak, a všechno je v pořádku.

Měli bychom přitvrdit, pokárat a dát jasně najevo, že tak je to špatně? Ježíš, který je nositelem tohoto poselství, vydává jasný hlas, ale formou, která je i v dnešní době přijatelná. Dnešní doba a příkazy, to nejde dohromady. Odpověď na příkaz „ty musíš" je obvykle „nemusím". Ale Ježíš, který nejlépe zná psychiku člověka, říká v této tak vážné situaci: „radím tobě". Jinými slovy – spoléhám na tvůj úsudek, moudrost, logiku, která jasně říká, že „tudy cesta nevede". Že je pouze jedna cesta do Božího království, a to ta, kterou nám ukazuje Ježíš. Radím ti a je na tobě, co s mojí radou uděláš.

V závěru své rady ještě Ježíš dodává jedno velké přání: Stojím u dveří tvého srdce a tluču. Pokud mu otevřeme, pak s námi bude stolovat. Tedy uzavře s námi přátelství, podá ruku ke smíru, odpustí nám a povede nás tak, jak je to pro nás dobré.

Ježíš volí takovou cestu, která vede k cíli. Mohl by zůstat pouze u výčitky s tím, že lidem přece musí „dojít", co tím myslí. Mohl by kárat, pouštět hrůzu, přikazovat, ale On volí jinou cestu. Cestu, která vede k cíli. Protože cílem není pokárání, ale nabídka společenství s ním.

Díky, Pane, že s námi právě takto jednáš. Protože právě takové jednání vede k tomu správnému cíli.

Beránek je hoden

A zpívali novou píseň: „Jsi hoden vzít ten svitek a otevřít jeho pečeti, protože jsi byl zabit a svou krví jsi vykoupil Bohu nás z každého kmene, jazyka, lidu a národu.“ Zj 5,9

Hlavní postavou v 5. kapitole knihy Zjevení je Beránek. On je odpovědí na otázku vyřčenou andělem a oplakanou Janem. *Kdo je hoden*?

Co je to za zvláštní knihu zapečetěnou sedmi pečetěmi, kterou mohl otevřít pouze ten, kdo toho byl hoden? Nešlo o sílu nutnou k otevření, ale o oprávnění ji otevřít.

V izraelském národě existovaly předpisy pro ochranu vlastnictví, a to i toho, který zchudl a musel buď majetek, nebo sebe dát do zástavy. „Když... tvůj bratr... zchudne, takže sebe sama prodá hostu... bude mít právo se vykoupit. Někdo z jeho bratrů dá za něj výkupné nebo ho vykoupí jeho strýc nebo bratranec anebo... někdo z blízkých příbuzných...“ (Lv 25,47-49). Byla sepsána smlouva ve dvojím vyhotovení. Jedna se zapečetila a tu dostal majitel. Na nezapečetěnou se podepsali příbuzní postiženého s potvrzením, že vše je pravdivé. „Pak jsem vzal kupní listinu, jak zapečetěnou podle nařízených směrnic, tak otevřenou...“ (Jr 32,7-11).

V případě knihy Zjevení jde o knihu (svitek) dějin lidstva, které se dostalo do otroctví hříchu. Kdo je tím „příbuzným“, který zaplatil za hříchy lidstva a má právo otevřít onen zapečetěný svitek? Kdo nás vysvobodil z otroctví hříchu? Beránek, Ježíš Kristus. Je hoden proto, že byl obětován. Zaplatil za nás.

Symbolické převzetí svitku Beránkem naznačilo přesun moci ze satana na Krista. Převzetím svitku vzal Ježíš osud lidstva do svých rukou. Vykoupil všechny, kteří toto vykoupení chtějí přijmout. Vykoupil je pro Boha. A tak pokud nás tento Beránek povede dějinami i naším životem, nemáme se čeho bát.

Bílý kůň

Tu jsem viděl, jak Beránek rozlomil první ze sedmi pečetí, a slyšel jsem, jak jedna z těch čtyř bytostí řekla hromovým hlasem: „Pojď!“ A hle, bílý kůň, a na něm jezdec s lukem; byl mu dán věnec dobyvatele, aby vyjel a dobýval. Zj 6,1.2

V uvedené kapitole čteme o postupném rozlamování šesti pečetí. A protože Zjevení je prorocká kniha psaná v obrazech, rozumíme tomu tak, že jde o dějinná období jdoucí po sobě. První období představuje počátek křesťanství a šíření evangelia do celého světa. Popisy dalších období jsou již negativní a ukazují na různé způsoby potlačování Boží pravdy v dějinách. Čtenář může mít pocit, že po odeznění první „pečetě“, tedy po uplynutí prvního úseku dějin, přichází další období a to předchozí vždy zaniká. Ale to tady neplatí.

V prvním období jde o zrod a šíření Ježíšova evangelia. Šíření Boží pravdy však s počátkem dalších období nekončí. „První pečeť“ nezaniká, naopak prochází celými dějinami. I tmou největšího útlaku pronikají paprsky evangelia. Valdenští, jako první hnutí celého reformačního proudu, vzniká v době, kdy biblická pravda je nejvíce pokřivená. A když se po několika staletích ukáže jako nezbytné reformaci reformovat, přichází pietistické hnutí, které vrací reformované církve k duchovnosti a základům evangelia. A tak „bílý kůň“ projíždí dějinami, aniž by jeho sokové nad ním triumfovali. Evangelium je věčné a nelze ho zničit.

Díky, Pane, za jistotu síly Tvého evangelia, kterou můžeme mít.

Nesčíslný zástup

Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečeni v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou. Zj 7,9

Svého času jsem slyšel výrok, že „čísla jsou proti nám". Bylo tím myšleno, že nárůst věřících neodpovídá strmě rostoucímu počtu lidí na naší planetě. Můžeme mít pocit, že „je nás (věřících) málo", a není to zrovna příjemný pocit. Vzpomínám na dobu, kdy nebylo snadné získat svolení k tomu, aby se církev setkala na velkých shromážděních. A když se to podařilo, mnoho lidí tam rádo jelo, protože potřebovali vidět a zažít, že nás není pouze několik málo v našem křesťanském sborovém společenství. Uvědomění si tohoto většího počtu bylo povzbuzením i pro osobní víru zúčastněných bratří a sester.

Ježíš nám skrze Jana představuje budoucnost. A k ní samozřejmě patří i pohled do doby po příchodu Ježíše Krista. Jan vidí zástup vykoupených. Jde o zástup, který je tak veliký, že ho nikdo nedokázal sečíst, byl ze všech ras, kmenů, národů a jazyků. Už jenom tato zpráva je povzbuzující pro dnešního věřícího. Nejde pouze o ojedinělé jednotlivce, nejde pouze o ty, které jsme schopni spočítat, ale jde o všechny, kteří touží po spasení, aniž bychom to vnímali. Ale Pán to vnímá, Pán je přijímá za své děti a také oni budou jednou stát v nesčíslném zástupu zachráněných.

A my můžeme pouze děkovat, že náš nebeský Otec je natolik trpělivý a milostivý, že shromažďuje ze všech věků a ze všech končin země takový zástup. Věříme, a za to děkujeme, že do něho jednou budeme patřit i my.

Poselství naděje I.

Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. Zj 14,6

Setkávám se s myšlenkou, že trojandělské poselství je určeno pro dobu těsně před druhým příchodem Krista jako poslední výstraha světu. Opravdu je to tak? Nebo je to úžasná nabídka znějící v každé době celému světu?

Bůh není odkázán na člověka a jeho ochotu nebo neochotu hlásat jeho poselství. Jan viděl, že posel zvěstuje evangelium všem obyvatelům země. „A toto evangelium o království BUDE kázáno po celém světě…“ (Mt 24,14). Evangelium je věčná, původní, stále platná, dobrá a radostná zpráva. Není proto možné radostnou zvěst strašit, zvěstovat ji někomu se zachmuřenou tváří. Poselství prvního anděla je dobrou zprávou, je poselstvím naděje. Nepřináší však nic jiného, než co znělo vždy a co bylo důvodem, proč přišel Kristus.

Poselství je určeno těm, kteří srdcem bydlí na zemi a o evangelium se nezajímají. Je však určeno jenom jim? Nepoutají člověka k zemi i další věci? Starost o stávající život, obavy, kterými člověk prochází, nenaplněná přání, ale také malomyslnost, pocit, že to nejde jinak, že je to jeho úděl… Není to určeno i pro ty, kteří jsou tlačeni k zemi svojí domnělou slabostí a nedostatečností?

Je zde věčně znějící radostná nabídka. A ta je nesena už od pádu do hříchu. A protože poselství andělů bezprostředně předchází příchodu Krista (14,14), jde o poselství hlásané a nabízené až do posledního okamžiku. Jde o poselství naděje. Díky, Pane, za ně.

Poselství naděje II.

Jaká je ona radostná zvěst, o které jsme se zmínili včera?
Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ Zj 14,7

Mocný hlas volajícího ukazuje na autoritu a moc toho, kdo poselství posílá, ale zvláště ukazuje na jeho touhu dostat tuto nabídku ke všem lidem. Svědčí to o tom, že jemu na nás záleží.

Myšlenka bázně před Bohem není populární a někdy bývá i záměrně zkreslována. Ale jde opět o nabídku: nebojte se všeho toho, čeho se bojíte, co vám přináší nejistotu, kalí výhled do budoucnosti, naopak bojte se Boha, vezměte ho vážně. Protože „oko Hospodinovo bdí nad těmi, kdo se ho bojí“ (Ž 33,18). Bázeň před Bohem nemá nic společného s pověrčivým strachem. Naopak: „Začátek moudrosti je bázeň před Hospodinem…“ (Př 9,10). Jde o *vědomí*, že On o nás stále ví, bdí nad námi, ne pro možné potrestání, ale jako projev péče o nás. V úžasu nad stvořením, nad sebou samým, nad jeho vztahem k nám nemůžeme jinak než ho uctívat, jinak řečeno, „bát“ se ho.

A skutečnost soudu? Co může být lepší zprávou než ta, že se nastolí soulad, spravedlnost zvítězí, zlo je poraženo, stejně jako bude poražena smrt. Kolikrát byli lidé naříčeni z něčeho, co neudělali, a soud je očistil. „… spatřil jsem pod oltářem ty, kdo byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které vydali. A křičeli velikým hlasem: ‚Kdy už, Pane svatý a věrný, vykonáš soud a za naši krev potrestáš ty, kdo bydlí na zemi?‘“ (Zj 6,9.10).

Děkujeme za nabízenou zprávu, která nás zbavuje strachu a ukazuje na omezený čas trvání zla a hříchu. Díky, Pane.